

ECHTSCHIEDING (2)

Ik lees in een artikel in het kritische vrouwenblad *Opzij*, dat het Clara Wichmann Instituut over het gezamenlijke gezag van ouders niets anders weet te zeggen dan dat dit wetsvoorstel een achteruitgang is voor vrouwen (*Opzij*, juli/aug.) In een lange litanie van niet geraadpleegde (vrouwen)instituten en dito verdragen komt vervolgens het verdrag van de rechten van het kind gewoon niet voor. Niet dat de term 'best interest of the child' nu zoveel zegt, maar het simpelweg primair stellen van de belangen van de vrouw als het gaat om het regelen van zaken rondom kinderen gaat wel erg ver. Een kind heeft namelijk twee ouders. Ook de rest van het artikel van Margot Minjon ademt enige mannenhaat. Dwaze Vaders worden op smadelijke wijze ten tonele gevoerd als gevaarlijke agressievelingen terwijl ze in het algemeen juist niets liever willen dan zowel op individueel als maatschappelijk niveau praten over verdeling van de zorg. De cijfers die de vaderbeweging die zich zorgen maakt om elk verbroken vader-kindcontact, aan Margot Minjon verstrekke (40 procent van de kinderen die bij echtscheiding zijn betrokken, hebben geen contact meer met de vader), worden verdraaid tot een probleem van onwillige vaders. Ondertussen daveren de wetgever en de rechter onherroepelijk verder in een richting die wat betreft de zorg voor de kinderen hoe langer hoe meer een eenzijdige nadruk legt op moeders. Hoewel een aantal mannen tegen de klippen op meer ging zorgen voor de kinderen, bleven de specifieke voorzieningen voor moeders groeien, werden wetten met optische verbeteringen voor de positie van vaders in de praktijk verkwanseld (omgangsrecht, voorgedrukte formulieren over het gezag dat naar de moeders gaat et cetera). En het is nog maar de vraag hoe de nieuwe wetsvoorstellen over het gezamenlijke gezag zullen uitwerken. Gezien de extreem ruime ontsnappingsmogelijkheden moeten we er rekening mee houden dat vooral het vechten over het gezag niet in hevige

heid zal afnemen. Zeker gezien de koppeling aan stiefouder-medegezag. In een recent wetsvoorstel staat dat vaders nu ook kinderen mogen erkennen als de moeder het niet goed vindt, maar dan moet de rechter beoordelen of de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met het kind wel zijn gewaarborgd. Moeten we wachten totdat wij mannen omgebouwd kunnen worden om ook zwanger te kunnen worden? En mag dat dan alstublieft ook in het ziekenfondspakket? Vooral voor onze kinderen en onze (toekomstige) kleinkinderen; wanneer gaan we het ouderschap eens op een nette manier regelen? Laten we daar de discussie over openen.

Deventer, Joep Zander

BROOS

Wat jullie niet konden weten en waarvan ik jullie graag op de hoogte stel in verband met jullie besprekingen van de film *Broos* (*Opzij*, september) is het volgende: de enige scène in deze film die letterlijk uit mijn eigen leven gesleurd is, is die waarin de vader tot zeven maal toe zegt: 'Ik sla je dood.' Ik heb lang gearzeld om dit aan het script toe te voegen om een eventuele kwetsuur bij mijn vader te voorkomen. De andere vrouwen wilden deze tekst er graag in hebben en uiteindelijk hebben we daartoe besloten. Ik schrijf dit omdat ik verbijsterd was over Willy Wieleks 'ongeloof' over deze tekst. Wat ik graag wil zeggen is: ja, dat was mijn leven, ja, zo zijn ouders ook, ja, dat vormt een kind, ja, door dat soort voorvallen ben ik onder andere geworden wie ik ben. Mijn verbijstering over de opmerkingen van Willy Wielek is ook zo groot omdat juist een blad als *Opzij* zoveel publiceert over jeugd, de relatie ouders-kinderen. Bovendien gaat het in de film niet over 'de schuld geven aan je roots'. Het gaat mijns inziens over het proces van de wording van mensen, de pijn niet herkend te worden in de zin van 'niet gezien' te zijn. Ik begrijp het ongelooft niet. Ikzelf ken duizend van dit soort verhalen. Ik geef

sinds een jaar of tien les op de theaterschool in Amsterdam en elk jaar opnieuw verbazen wij ons als docenten welk een ballast, welke pijn, studenten met zich meedragen. En al die verhalen van de studenten gaan over hun ouders, gezinssituatie en rolpatronen tussen broers en zussen. Je kunt je afvragen of dit alles erg is, maar dat is een andere discussie. Dat Willy Wielek niet gelooft dat dit bestaat, dat is voor mij haast ongelooflijk.

Amsterdam, Adelheid Roosen

ONRUSTIGE BENEN

De strip over de 'onrustige benen' (*Opzij*, september) trof me. Je hoort er nooit iemand over en zelf heb ik veel last van dit verschijnsel. Met medicijnen slaap ik maar een uur of vier vanwege die onrustige benen. Ik snap wel dat het niets ernstigs is, maar ik ben wel benieuwd of er veel vrouwen (mannen ook?) zijn die hier last van hebben. En of die misschien tips hebben.

Purmerend, Marleen Schipper

MISHANDELING

Na enige overpeinzingen toch een reactie op uw artikel in de *Zijkant* (*Opzij*, juli/aug) over vrouwenmishandeling. Wat mij betreft een staande ovatie voor het initiatief van mevrouw Gerda Dijkman, die op korte termijn het ministerie van Justitie een document wil overhandigen waarmee afgedwongen wordt dat vrouwenmishandeling wordt aangepakt en die zich beijvert voor het aanhouden van daders die niet op heterdaad betrapt zijn. Hulde. Op 10 december 1993 werd ik door mijn ex-vriend mishandeld. Ik hield daar veel blauwe plekken en een gekneusde hand aan over. Ik ben bij de huisarts geweest, maar hield verder mijn mond. Ex-vriend betuigde na drie dagen spijt en beloofde zoiets nooit meer te doen. In januari 1994 verviel hij in herhaling, alleen ditmaal een graadje erger. Deze keer hield ik er verscheidene bloeditstortingen en

RIET G

Waarschijnlijk de tekst van (Opzij, juli) gezonden.